

findes Bestemmelser, som svare mere eller mindre væsentlig til dem, der findes i de af mig nævnte Dele af Lovforslaget. Forjaaviddt en saadan Spølov maatte blive vedtagen, vil dette altsaa have til Følge, at den Del af Lovforslaget — og det er en ikke ganste lille Del deraf — vil træde ud af Kraft, og hvad den Del af Lovforslaget angaar, som mere er af processuel Natur, og som den høitærede Justitsminister ikke uden Tvivl har betegnet som saa at sige den betydeligste Del af Lovforslaget eller ialtsald maaste den Del af Lovforslaget, som særlig har givet Anledning til, at dette nu er kommet frem, turde det dog være et Spørgsmaal, om den overhovedet kan blive bestaaende, naar den Reform af vort Processvæsen træder i Kraft, som vi jo Alle tro at imøbes, og som jeg for mit Vedkommende vil sige, at jeg haaber maa komme til at træde i Kraft i en ikke for fjern Fremtid. Seg maa ibetmindste tilstaa, at jeg har nogen Vanskelighed ved at se, hvorledes den Organisation, som her foreslaas, kan passeres ind i det hele System, man har tænkt sig skulde ligge til Grund for den fremtidige Procesordning. Man kan jo imidlertid, hvad dette sidste Punkt angaar, hertil svare, at om man end nok saameget med sine Ønsker hidkalder den omtalte Reform af vort Processvæsen, er det dog noget tvivlsomt, om den virkelig vil komme til at træde ilive i en nærmere Fremtid, og forjaaviddt det maa erkjendes, at det er ønskeligt og magtpaaliggende at bringe en saadan Ordning tilstede som den, der her foreslaas, maa det jo ogsaa siges at være rigtigt at træffe en saadan Ordning, selv om man i det Dødblik, man træffer den, maa sige sig selv, at den kun bliver noget Forbigaaende eller Midlertidigt. Naar man skrider til at indrette Sørretter, vil jeg fremdeles erkjende, at det maa anses for at være nødvendigt tillige at indføre Bestemmelser af det Indhold, som findes i første Afsnit. Disse Bestemmelser ville nemlig ikke kunne undværes, naar man organiserer Sørretter, idet det jo er gjennem de Bestemmelser, der indeholdes navnlig i første Afsnit, at saa at sige det Materiale bringes tilveie, som skal være Gjenstand for de vordende Sørretters Undersøgelser og Behandling. Det er altsaa ikke just min Mening med at gjøre denne Bemærkning paa nogen Maade at ville udtales mig imod, at denne Sag fremmes i dette Dødblik. Jeg har kun anset det for at være naturligt at henlede Opmærksomheden paa, hvorledes Stillingen efter min Formening i den Henseende bør opfattes. Det forekommer mig, at den Bemærkning, som jeg her har havt Leilighed til at gjøre med Hensyn til det andet Afsnit, ogsaa kan rettes mod de Bemærkninger, som ere fremførte af det ærede Medlem for Præstø Amt's 3die Valgkreds (Zeth). Idet man nemlig, som jeg antager, maa gaa ud fra, at den tilkommende almindelige Procesordning vil øve sin Indflydelse

i det Hele taget paa den nye Sørretsinstitution, som der her er Spørgsmaal om at bringe tilveie, forekommer det mig, at det ikke har nogen Betydning, om den Procedure, som skal finde Sted for disse nye Sørretter, er i Overensstemmelse med den almindelige Procesmaade efter det nye Processystem eller ikke. Naar Sørretterne i det Hele maa, om ikke forvinde, saa dog væsentlig omordnes og omorganiseres, har det ikke Stort at betyde, at der ogsaa med det Samme vil blive Spørgsmaal om Ændring i Procesmaaden for Sørretterne. Iøvrigt tror jeg da ogsaa, at det ærede Medlem har tillagt dette Spørgsmaal om mundtlig Procedure for disse Sørretter, hvorom der er Spørgsmaal, en aldeles urimelig stor Betydning. Henviisningen til Procesmaaden for Sø- og Handelsretten forekommer mig ikke at have Meget at betyde. Det er jo vist, at Procesmaaden der er mundtlig; men ligesaa sikkert er det, at dette egentlig kun har sin praktiske Betydning i civile Sager, og om saadanne bliver der jo ikke Spørgsmaal i Sager, der komme ind for de Sørretter, som der her er Tale om at organisere. De offentlige Sager, som nu behandles for Sø- og Handelsretten, ere for det Første ikke ret mange — de ere endog saa ganste paafaldende saa —, men dertil kommer, at de fleste af dem behandles politiretsvis og afgjøres meget kursorifk. At ville indrette en offentlig mundtlig Procedure i de offentlige Sager, som de paatænkte Sørretter ville faae med at bestille, tror jeg vilde være meget uhenfjigsomt, og jeg er ligesaa sikker paa, at de Fordringer, man overhovedet har for Die ved Indførelsen af mundtlig offentlig Rettergang, ikke ville kunne komme til at spille nogen stor Rolle ved de Sager, hvormed disse Sørretter ville faae at bestille. De fleste af disse Sager ville ogsaa blive af meget politiretlig Natur, og hvad de større og vigtigere Sager angaar, har jeg en Erindring at gjøre, som maaste vil kunne faae nogen Vigtighed ogsaa i det ærede Medlems Dine — jeg mener det ærede Medlem for Præstø Amt's 3die Valgkreds (Zeth). Hvis jeg ikke har opfattet ham urigtigt, hensillede han til Overveielse et Forslag, der gik ud paa, at Sø- og Handelsretten i Kjøbenhavn skulde gjøres til almindelig Appellinstans i disse Sager. Dette tror jeg ikke vil være heldigt, og jeg kan i den Henseende henholde mig til, hvad der er udtalt af den meget ærede Minister; men derimod er der en Henseende, hvori det forekommer mig, at det foreliggende Lovudkast ikke er heldigt i Noget, som berører dette Spørgsmaal. Det er nemlig Bestemmelsen i § 8, at Undersøgelse og eventuelt Behandling og Paadømmelse af de i Afsnit I og III omhandlede Sager med nogle enkelte Undtagelser sker i Kjøbenhavn af Sø- og Handelsretten; udenfor Kjøbenhavn tiltrædes Stedets Underret til Undersøgelse, Behandling og Paadømmelse af disse Sager af to søkyndige Mænd og kaldes i denne Egenstab Sørret, men læses der til: „Den